
Postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 listopada 1985 r., III SA 1420

Palestra 30/3(339), 84-85

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ku ze służbą" okazuje się zawodne dlatego, że:

po pierwsze — nie koresponduje ono z fragmentami uzasadnienia, w których Sąd ocenia stan faktyczny w kontekście pojęcia „funkcji obu stron będących żołnierzami zawodowymi”, jak i pojęcia „w ramach służby”; trzeba ponadto zauważyć, że terminy „w związku ze służbą” i „w ramach służby” to nie to samo;

po drugie — rozumując logicznie, należałoby powiedzieć (idąc za uzasadnieniem wyroku), że zachowania sprzeczne z honorem i godnością żołnierską to czyny związane z funkcjami żołnierzy, realizowanymi w ramach służby wojskowej. A zatem *a contrario*: zachowania pozostające bez związku z funkcjami i nie w ramach służby nie godzą w honor i godność żołnierską; więcej nawet, do tej grupy należy zaliczyć zachowania wprawdzie związane z funkcjami, ale pozostające poza ramami służby, a także zachowania nie związane z funkcjami, choć wykazujące związek ze służbą wojskową;

po trzecie — określenie „w związku ze służbą” i „funkcje (...) w ramach służby wojskowej” mają różną pojem-

ność znaczeniową, natomiast Sąd niesłusznie je utożsamia.

Oceniany na tym tle pogląd przyjmujący, że przepisy ustawy o dyscyplinie wyłączają stosowanie art. 23 i 24 k.c. w odniesieniu do sfery wzajemnych stosunków między żołnierzami zawodowymi na tle służby — nie w pełni przekonuje. Niektóre bowiem z tych stosunków korzystają z ochrony prawa cywilnego, mianowicie te, które nie stanowią naruszenia honoru i godności żołnierskiej (w przyjętym wyżej rozumieniu tego pojęcia). Istnienia takiej grupy stosunków Sąd w ogóle nie wziął pod uwagę, o czym najlepiej świadczy posłużenie się zwrotem „w związku ze służbą w szerokim tego słowa znaczeniu” (podkr. moje, C.F.). Zwrot ten otwiera drzwi do szerokiej wykładni pojęcia służby (w ramach służby, na tle służby itd.). Szkoda że Sąd nie pokusił się o podanie racji, które przemawiałyby za potrzebą tak szerokiej wykładni tego pojęcia, tym bardziej że prowadzi ona — zgodnie z poglądem wyrażonym w tezie — do wyłączenia art. 23 k.c. wbrew zasadzie statuowanej w tym właśnie przepisie.

Claudia Frendler

Z ORZECNICTWA NACZELNEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO

1.

POSTANOWIENIE

Naczelnego Sądu Administracyjnego
z dnia 8 listopada 1985 r.
III SA 1420/85

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 1985 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy ze skargi L.B. na de-

cyzję Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 29 sierpnia 1985 r. L. dz. 2162/85 dotyczącą 1) uchYLENIA uchwały Okręgowej Rady Adwokac-

kiej w Warszawie o odmowie wyrażenia zgody na przyjęcie do zespołu adwokackiego i rozpoczęcie wykony-

wania zawodu adwokata oraz 2) umorzenia postępowania w sprawie, postanawia: skargę odrzucić.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 196 § 1 k.p.a. do Naczelnego Sądu Administracyjnego mogą być zaskarżane decyzje administracyjne z powodu ich niezgodności z prawem w sprawach wymienionych w art. 196 § 2 k.p.a. oraz gdy możliwość zaskarżenia decyzji administracyjnych przewidziana jest w ustawach szczególnych (art. 196 § 3 k.p.a.).

Z akt sprawy wynika, że skarżący skarży uchwałę Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 29 sierpnia 1985 r. L. dz. 2162/85, która:

1) uchyla uchwałę Okręgowej Rady Adwokackiej w Warszawie z dnia 30 maja 1985 r. odmawiającą wyrażenia zgody na przyjęcie do zespołu adwokackiego i rozpoczęcie wykonywania zawodu adwokata w zespole adwokackim w Warszawie;

2) umarza postępowanie w sprawie.

Ustawą szczególną w sprawach adwokatów jest ustawa z dnia 26 maja 1982 r.-Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124). Przepisy tej ustawy stanowią, że o przyjęciu do zespołu adwokackiego decyduje zebranie zes-

połu adwokackiego (art. 18 ust. 2). Od uchwały zebrania zespołu adwokackiego przysługuje zainteresowanemu odwołanie do okręgowej rady adwokackiej jako organu drugiej instancji (art. 32 ust. 2). Skarżący na mocy uchwały zebrania Zespołu Adwokackiego Nr 23 w Warszawie z dnia 10 czerwca 1983 r. został przyjęty na członka Zespołu z terminem ustania jego stosunku pracy i pod warunkiem uzyskania zgody okręgowej rady adwokackiej na wykonywanie zawodu adwokata w Zespole w Warszawie. Przepisy cyt. ustawy-Prawo o adwokaturze nie przewidują wydania decyzji (uchwały) przez okręgową radę adwokacką w kwestii wyrażenia zgody na wykonywanie zawodu adwokata w zespole.

Skoro w myśl cyt. art. 196 § 1 k.p.a. skarga przysługuje jedynie na decyzję administracyjną, a ustawa w omawianej kwestii wydania takiej decyzji nie przewiduje, to skargę tę w myśl art. 204 § 1 k.p.a. należało uznać za niedopuszczalną i postanowić o jej odrzuceniu.

2.

WYROK

**Naczelnego Sądu Administracyjnego
Ośrodek Zamiejscowy w Poznaniu
z dnia 2 sierpnia 1985 r.
SA-P-587/85 ***

Teza wyroku ma brzmienie następujące:

W myśl art. 16 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków

i darowizn (Dz. U. Nr 45, poz. 207) podstawę opodatkowania stanowi wartość lokalu mieszkalnego lub prawa

* Wyrok nie publikowany. Wyrok dotyczy kwestii mającej dużą doniosłość praktyczną. Patrz artykuł pt. „Problemy stosowania ulg podatkowych (...)” pióra B. Brzezińskiego i J. Jezińskiego, ogłoszony w „Palestrze” nr 9/1985.